

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/168/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115209634
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8115209634.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlady Šimkovej v spore žalobcu: V. X. - D. so sídlom X. X, XXX XX V., H.: XX XXX XXX, právne zastúpeného JUDr. Michalom Feciľakom, advokátom so sídlom Jesenná 8, 080 01 Prešov proti žalovanému: Q. V., Z. XX, XXX XX V., H.: XXXXXX, zastúpeného JUDr. Alojzom Naništom, advokátom so sídlom Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, o náhradu za užívanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 29C/229/2015-554 z 28.07.2017 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v časti o zamietnutí žaloby o náhradu za užívanie nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXXX, k.ú. V., parc. č. XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX.

II. V prevyšujúcej časti rozsudok zrušuje a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia označených strán sporu súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 2, § 3d ods. 3, § 6 ods. 1 zák. č. 135/1961Zb. účinného k 01.01.2013, § 8 ods. 3 vyhl. č. 35/1984Zb., § 2 ods. 1- 7 zák. č. 138/1991Zb., § 8 zák. č. 369/1990Zb. účinného k 01.01.2013, § 2 ods. 6 účinného od 01.03.2012 do 31.12.2015 a § 5 ods. 1, § 23 zák. č. 182/1993Zb. účinného k 01.01.2013, § 30 ods. 2 zák. č. 582/2004Z.z., čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, § 151n, § 151o, § 100, § 101 Občianskeho zákonníka § 1, § 2, § 3 ods. 3, § 4 zák. č. 66/2009Z.z. Výrok o trovách konania ustanoveniami § 255 a § 262 CSP.

3. V dôvodoch svojho rozhodnutia nehnuteľnosti z predmetu tohto sporu v podstate rozdelil do troch skupín: (i) pozemky parc. č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX, ktoré sú pri spôsobe ich využitia označené kódom XX, teda ide o pozemky, na ktorých je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasť (ďalej iba „cesty a chodníky“); (ii) pozemky parc. č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX, ktoré sú pri spôsobe ich využitia označené kódom XX, teda ide o pozemky, na ktorých je okrasná záhrada, uličná a sídlisková zeleň, park a iná funkčná zeleň a lesný pozemok na rekreačné a poľovnícke využívanie (ďalej iba „vnútroblokovaná zeleň“); (iii) pozemky parc. č. XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX označené ako orná pôda s uvedením kódu spôsobu využitia pozemku 1, teda ide o pozemky využívané pre rastlinnú výrobu, na ktorých sa pestujú obilniny, okopaniny, krmoviny, technické plodiny, zelenina a iné poľnohospodárske plodiny alebo ide o pozemok dočasne nevyužívaný

pre rastlinnú výrobu (ďalej iba „orná pôda“). Správne uzavrel, že žalovanému svedčí pasívna legitímácia aj k „cestám a chodníkom“, ktoré sú v jeho vlastníctve, hoc sú umiestnené na tzv. príľahlom pozemku, ku ktorému vzniklo v prospech podielových spoluvlastníkov právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Nebolo sporné, že na týchto pozemkoch boli cesty a chodníky postavené bez predchádzajúceho vyporiadania nehnuteľností. Pozemky označené ako „vnútroblokova zeleň“ boli v rozhodnom období žalovaným určené za verejnú zeleň, a to na území v dokončenej bytovej zástavbe (zeleň obytných súborov - vnútroblokova zeleň) a svojím charakterom, tvarom a umiestnením boli určené k plneniu funkcie verejnej zelene a slúžili verejnosti k jej relaxácii, ako aj ďalšiemu využitiu a žalovaný disponujúc touto nehnuteľnosťou si tak mohol plniť funkcie súvisiace s uspokojením potrieb občanov. Následne na to súd prvej inštancie uzavrel, že na pozemky označené ako „cesty a chodníky“ a „vnútroblokova zeleň“ sa vzťahuje zák. č. 66/2009Z.z., na základe ktorého by patrilo žalobcovi právo na jednorazovú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom, nemajúcu charakter opakujúceho sa plnenia, ktoré sa premlčuje v 3-ročnej všeobecnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť deň nasledujúci po účinnosti vyššie citovaného zákona, t.j. dňa 02.07.2009, a uplynula dňa 02.07.2012, a s poukazom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného a dátum podania žaloby, je tak v tomto nároku žalobcu podľa súdu prvej inštancie premlčaný, čo bolo v tejto časti dôvodom zamietnutia žaloby. Pri pozemkoch označených ako „orná pôda“ nebolo podľa súdu prvej inštancie preukázané, aby tie boli v rozhodnom období žalovaným určené za „vnútroblokova zeleň“, ktoré sa navyše v rozhodnom období nachádzali za bytovou zástavbou, a teda ani nespĺňali charakter „vnútroblokovej zelene“ a žalobca nepreukázal, aby žalovaný tieto pozemky v rozhodnom období užíval, prípadne umožnil užívať tretím osobám pre rastlinnú výrobu. Preto v tejto časti súd prvej inštancie žalobu z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného zamietol.

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca majúci za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom ho považoval súčasne aj za nepreskúmateľné. Jeho odvolacie námietky možno zhrnúť do nasledovných rovín: (i) pri pozemkoch označených ako „cesty a chodníky“ nebolo možné jeho nárok posúdiť titulom náhrady za vznik zákonného vecného bremena, ale titulom bezdôvodného obohatenia, lebo „cesty a chodníky“ neboli postavené podľa vtedy platných právnych predpisov, lebo ak súhlas vlastníka pozemku so stavbou nebol daný, a v tomto prípade podľa žalobcu daný nebol, ide o stavbu neoprávnenú, pričom vlastník pozemkov nebol ani účastníkom stavebného konania a neoprávnené stavby neboli ani dodatočne vyporiadané, tu poukazujúc na § 4 ods. 1 zák. č. 66/09Z.z., kde súd prvej inštancie sa navyše otázkou ne/oprávnenosti ani nezaoberal, resp. dostatočne nevysvetlil, ako dospel k záveru o oprávnenosti stavieb; (ii) nesúhlas s názorom súdu prvej inštancie, že na prejednávany spor nedopadá nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL ÚS 42/2015, teda, že v prípade, ak by išlo o náhradu za vznik zákonného vecného bremena, nemala by povahu jednorazovú, ale povahu opakujúceho sa plnenia; (iii) názor žalobcu, že aj v prípade, ak by išlo o právo na zaplatenie jednorazovej finančnej náhrady titulom zákonného vecného bremena podľa zák. č. 66/09Z.z., nešlo by o nárok premlčaný, lebo premlčaniu podliehajú jednotlivé čiastkové nároky; (iv) ak právni predchodcovia žalobcu nedali súhlas ani s umiestnením verejnej zelene na ich pozemkoch, tie potom nemôžu byť zaťažené zákonným vecným bremenom; (v) rozporné konštatovanie súdu prvej inštancie v bodoch 112. až 115. k bodu 74. rozsudku, že nebolo preukázané, aby pozemky boli rozhodnutím žalovaného určené za verejnú zeleň. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný sa ku podanému odvolaniu nevyjadril.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 18.09.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je z časti dôvodné a z časti nedôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal

suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami, nesprávnym právnym posúdením veci a nepreskúmateľnosťou, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

9. Žalobca tvrdí, že na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tu odvolací súd uvádza, že vykonané dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku. Voľné hodnotenie dôkazov súdom, prirodzene neznamená ľubovoľnú hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

10. Žalobca ďalej tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

11. Žalobca namietal aj nepreskúmateľnosť rozsudku. Iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú.

12. Žalobca vo svojom odvolaní (str. 12, bod 2.) nesprávne tvrdil, že jeho žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov parc. č. XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX, bola zamietnutá z dôvodu, že nepreukázal, aby uvedené pozemky boli VZN žalovaného, prípadne územným plánom v rozhodnom období určené za verejnú zeleň. Ako vyplýva z dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, uvedený záver sa vzťahoval iba na pozemky par. č. XXXX/X, XXXX/XX a XXXX/XX, ktoré sú „ornou pôdou“, a u ktorých nebolo preukázané, aby boli za „vnútroblokovú zeleň“ určené rozhodnutím žalovaného, ktoré sa navyše v rozhodnom období nachádzali za bytovou výstavbou, a u ktorých nebolo ani preukázané, aby ich bol sám žalovaný, resp. s jeho zvoľením tretia osoba, využíval na rastlinnú výrobu. Uvedené jednoznačne vyplýva z bodov 112. - 115. napadnutého rozsudku.

13. Odlišné konštatovanie v bode 74. napadnutého rozsudku sa naproti tomu vzťahuje iba na pozemky uvedené v bode 64. napadnutého rozsudku, čo nepochybne plynie aj z bodu 85. napadnutého rozsudku (teda iba na parc. č. XXXX/XX, XXXX/XX-XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XX, XX a XX - „vnútrobloková zeleň“).

14. V tomto smere („orná pôda“) súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedali vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Za daného stavu potom odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti jednoznačne rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

15. Preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie čo do zamietnutia žaloby o náhradu za užívanie nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXXX, k.ú. V., parc. č. XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX, ako vecne správny potvrdil.

16. Pokiaľ ide o pozemky označené ako „cesty a chodníky“ a „vnútrobloková zeleň“, nepochybným je, že v prípade, ak by posudzovaným obdobím v tomto spore bolo obdobie do 30.06.2009, nárok žalobcu by bol posudzovaný podľa zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia v podobe obvyklého nájomného, ktorý sa premlčuje v zmysle § 107 ods. 1 OZ v 2 - ročnej subjektívnej a v zmysle § 107 ods. 2 OZ v 3 - ročnej objektívnej dobe (napr. NS SR, sp. zn. 4Cdo/52/09, ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 237/09, NS ČR, sp. zn. 32Obo/823/03).

17. Pretože ide v tomto spore o obdobie po 01.07.2009 (01.01.2013-16.04.2015), správne súd prvej inštancie uzavrel, že na uvedené pozemky je potrebné aplikovať zákon č. 66/2009Z.z.. K otázke „ne/oprávnenosti stavby, resp. stavby nepovolenej podľa platných právnych predpisov“, odvolací súd uvádza. Podstata neoprávnenej stavby podľa § 135c Obč. zák. spočíva v tom, že stavebník stavia na cudzom pozemku, bez toho aby mu svedčil právny titul umožňujúci na cudzom pozemku stavať. Pre klasifikáciu stavby ako neoprávnenej nie je rozhodujúce, či stavebník mal, alebo nemal stavebné povolenie, a bez ďalšieho nie je rozhodujúce ani vydané kolaudačné rozhodnutie. Od neoprávnenej stavby treba odlíšiť „nepovolenú - čiernu stavbu“, t.j. stavbu postavenú v rozpore s predpismi stavebného práva. Tu by muselo byť preukázané, že stavba nebola zrealizovaná v súlade v tom čase s platnými stavebnými predpismi. Navyše je neprípustné, aby súd v takomto druhu sporu preskúmaval správnosť administratívneho rozhodnutia vydaného podľa stavebných predpisov, ako aj správnosť konania, ktoré predchádzalo vydaniu takéhoto administratívneho rozhodnutia. Okrem toho pred rokom 1989 išlo o pomerne bežný jav, že užívanie pozemkov socialistickými organizáciami trpelo nedostatkom súhlasu vlastníka dotknutých pozemkov. Ak by aplikáciu cit. zákona mala potom vylučovala i absencia súhlasu vlastníka zabratého pozemku, absolútne by tým došlo k popretiu samotného účel tohto zákona (bod 19.).

18. Nesprávny bol však záver súdu prvej inštancie o tom, že pri týchto pozemkoch by patrilo žalobcovi právo iba na jednorazovú náhradu za obmedzenie jeho vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom, ktoré sa premlčuje v 3-ročnej všeobecnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť deň nasledujúci po účinnosti vyššie cit. zákona, a s poukazom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného a dátum podania žaloby, bol tak tento nárok žalobcu premlčaný.

19. Zákon č. 66/2009Z.z. napráva krivdy spáchané na vlastníkoch a teda povahovo ide o určitý druh reštitúcie. Zásah do vlastníckeho práva je len dočasný a vlastník môže očakávať náhradné riešenie, pričom nemožno vylúčiť lukratívny náhradný pozemok. Náhrada za zaberanie pozemku je len provizórnym riešením (§ 4).

20. Náhrada za zaberanie takých pozemkov z titulu vecného bremena nie je predmetom podnikania ani žiadnych obchodnoprávnych kontraktácií žalobcu so žalovaným. Nárok žalobcu je tak povahy občianskoprávnej, ktorý sa premlčuje v zmysle § 101 OZ v 3 - ročnej premlčacej dobe.

21. Odvolací súd však naproti názoru súdu prvej inštancie cez prizmu prevažujúcej aplikačnej praxe v rámci súdov Slovenskej republiky a zjednocujúceho stanoviska občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove z 15.05.2018 dospel k názoru, že náhrada podľa zákona č. 66/2009 Z.z. sa má posudzovať ako opakujúca, a to predovšetkým z dôvodu jej dočasnosti. Za problematické, rovnako ako senát 6Co, však považuje odvolací súd priznanie náhrady ako pri vecnom bremene na neurčitú dobu v rozsahu 20-násobku ceny ročnej výhody spojenej s bremenom, keďže definitívne riešenie môže byť ponúknuté už pred uplynutím 20 rokov (vyhláška 492/2004 Z.z.; F.2 Výpočet všeobecnej hodnoty vecného bremena sa vykoná takto: a) Práva spojené s nehnuteľnosťou sa odhadnú tak, že sa zistí výhoda, ktorú tieto práva prinášajú oprávnenému (vlastníkovi) v období jedného roka, a hodnota tejto výhody sa násobí pri právach časovo neobmedzených dvadsiatimi, pri právach časovo obmedzených počtom rokov, počas ktorých má právo ešte trvať, najviac však dvadsiatimi“.

22. Je teda zrejmé, že súd prvej inštancie v tejto časti vec nesprávne právne posúdil, v dôsledku čoho sa potom vôbec nezaoberal priznaním náhrady za vecné bremeno.

23. Odvolaciemu súdu tak potom neostávalo nič iné, ako postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť rozsudok v prevyšujúcej časti a postupom podľa § 391 CSP vrátiť vec v rozsahu zrušenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať, vyporiadať sa s v tomto rozhodnutí vytýkanými nedostatkami, teda novo posúdiť právo na náhradu za vecné bremeno ako právo opakujúce, následne sa vyporiadať so vznesenou námietkou premlčania, pri stanovení výšky náhrady prihliadnúť na všetky dostupné okolnosti prípadu, najmä na dočasnosť zásahu do práv žalobcu, a následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 CSP aj náležite odôvodniť.

25. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.